

HOST

KRVAVÉ

Graham Masterton

SESTRY

KRVAVÉ SESTRY

Graham Masterton

KRVAVÉ

Graham Masterton

SESTRY

Brno 2017

Blood Sisters

Copyright © 2015 by Graham Masterton

Translation © Radka Klimičková, 2017

Cover photo © igorstevanovic / Shutterstock

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-323-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-324-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-325-8 (Formát MobiPocket)

Mé matce Mary, bez níž by se
toto dítě nenarodilo

Is minic a rinne bromach gioblach capall.

I z neduživého hřiběte někdy vyroste statný kůň.

Irské přísloví

1

„Slyšel jsi to?“ zeptala se Cliodhna.

„Co?“ zajímal se Brian. Otáčel se kolem dokola a snažil se zjistit, kam se zaběhl jejich irský vlkodav Christy. Stáli vysoko na útesech nad Nohovalským zálivem. Foukal silný burácivý vítr a od jihozápadu se k nim valily žulově šedé mraky, táhnoucí pod sebou závěsy deště.

„Slyším někoho křičet, určitě,“ řekla Cliodhna. Stáhla z hlavy kapuci červené nepromokavé bundy a vítr jí rozcuchal světlé vlasy. „Zní to, jako by to přicházelo zezdola, z pláže.“

Brian se přestal točit a zaposlouchal se. „Ne,“ zabručel po chvíli. „Nic neslyším.“

„Přísahala bych, že někdo křičel.“

„Christy!“ zavolal Brian. „Kde sakra jsi, ty pitomče?“

„Tak bys na něj neměl volat, Briane,“ protestovala Cliodhna.

„Proč? Nezačne snad mluvit sprostě, nebo jo?“

„Ne, ale neurážej ho. Je taky Boží stvoření, stejně jako my.“

Brian se znovu chystal zakřičet „Christy!“, když se na okamžik vítr utišíl a on zaslechl hrubé, vysoké zavřísknutí z míst někde pod nimi. Připomnělo mu to děsivý výkřik jeho kolegy řidiče, když ho otáčející se autobus linky 214 přimáčkl ke zdi capwellského autobusového depa. Byl to výkřik agonie a duševní bezmoci, výkřik někoho, kdo podle svých vážných zranění poznal, že nevyhnutelně zemře.

„Matko Boží,“ vydechl. Přistoupil k okraji útesu tak blízko, jak mu strach dovolil. Vysoká tráva ho šlehala do nohou. Pod útesem se rozkládala malá pláž, ale schovávala se pod

převísem, takže nebyla vidět celá. Brian zahlédl jenom rozeklaná černá skaliska a mezi nimi zpěněné moře, jak se zvedal příliv. Moře bylo temně, jedovatě zelené.

„To nemůže být Christy, že ne?“ obávala se Cliodhna. „Neříkej mi, že spadl z toho útesu.“

Brian poodešel od okraje a zavrtěl hlavou. „Ne. Ne, neřekl bych. To vůbec nezní jako Christy. Spíš jako člověk. Měl bych tam slízt a kouknout se.“

„Možná bysme měli jenom zavolat sanitku. Zní to, jako by byl zraněný, ne?“

„Hele, já se tam nejdřív mrknu. Stejně pochybuju, že tady budeš mít signál.“

Brian se vydal zpátky, až došel k úzké průrvě mezi dvěma masivními rozeklanými kusy skály. Už to bylo pár let od doby, kdy tudy lezl naposledy, ale zdálo se, že lidé stezku dále používají jako přístupovou cestu na pláž dole. V otvoru v jednom z kamenů dokonce zahlédl vklíněnou prázdnou lahev od limonády.

Začal opatrně lézt dolů a rukama se chytil keříků hlodáše a trsů trávy, aby udržel stabilitu. Výkřik se najednou ozval znovu — ostrý, hrdelní a plný zoufalství. Brian se otočil ke Cliodhně. Stála s rukou přitisknutou na ústa, jako by na něj chtěla zavolat, aby se vrátil, i když věděla, že musí lézt dál.

Mraky se převalovaly na obloze a schovaly slunce. Začínalo pršet. Brian se pomalu sunul podél převíslého kraje skály. Stezka dolů se prudce svažovala, takže se musel otočit čelem k útesu a pokračovat dolů pozpátku, stejně jako se slézá po žebříku.

Když se pěšina opět trochu narovнала, mohl se otočit a poprvé pod sebou zahlédl celou pláž. Ukrývala se mezi útesy tvořícími tvar písmene „V“ a nebyla širší než šedesát, sedmdesát metrů. Vypadalo to, jako by ostré kameny, které se na

ní povalovaly, někdo do písku zapíchal záměrně, aby zahnal případné vetřelce.

Nyní ale byly vidět jen vrcholky těchto kamenů, protože celá pláž byla pokryta těly mrtvých koní. Brian je ani nemohl spočítat. Většinou byla hnědá a nafouklá, ale ostatní už zetlela natolik, že z nich zbyly jen pytle chlupaté kůže s trčícími kostmi. Viděl kopyta, hřívy a zacuchané ocasy. Zápach byl překvapivě slabý, ale byla zima a přes těla se s každou vlnou přelévala ledová voda.

Dál dolů nelezl, ale vytáhl z kapsy větrovky telefon a udělal šest nebo sedm fotografií.

„Briane!“ zavolala Cliodhna. „Briane, jsi v pořádku? Není tam dole Christy, že ne?“

„Ne. Není tu. Lezu zpátky!“

Brian se začal pomalu sunout zase nahoru a vtom se ozval další výkřik, tak hlasitý a zdál se být tak blízko, že sebou Brian leknutím škubl. Podrážkami bot tápal po kamenech a snažil se znovu získat rovnováhu, aby nesklouzl dolů na pláž.

Znovu se otočil a zablédl, jak jeden z koní otočil hlavu a zíral na něj krví podlitým okem. Zvíře tiše zaúpělo, jako když se vyfouknou dudy, a hlava mu zase klesla. *Ježíši, pomyslel si Brian. Chudák zvíře, je naživu. Co mám při všech svatých dělat?*

Namáhavě se plazil zpátky nahoru. Když se překulil přes okraj útesu, už silně přšelo. Cliodhna stála se shrbenými rameny a kapucí na hlavě.

„Co se stalo?“ zeptala se, když zablédla výraz na Brianově tváři. „Co je to tam dole?“

„Koně,“ řekl. Vytáhl telefon, aby zjistil, zda má signál, ale bylo mu jasné, že je to beznadějné. Budou muset dojet k nejbližšímu domu a zavolat pomoc odtamtud.

„Koně?“ nechápala Cliodhna. „Jak to myslíš, koně?“

„Jsou tam koně. Celá hromada. Všichni jsou mrtví, kromě toho jednoho, kterej tak vřískal.“

„A co chceš dělat?“

„Zavoláme veterináře, samozřejmě. Musejí ho utratit, ne? Já ho sakra k životu nepřivedu.“

Rozhlédl se kolem sebe a jednou rukou si chránil oči před deštěm. „Kde je ten Christy? Někdy bych na něj nejradši vzal klacek.“

„Jestli už chceš jet, abys mohl někoho zavolat, počkám tady,“ navrhla Cliodhna. Jako by chtěl upozornit na vážnost situace, ozval se výkřik znovu. Možná to bylo ozvěnou z útesů, ale znovu to znělo, jako když ho Brian zaslechl poprvé — jako když křičí člověk.

„Tak jo,“ souhlasil. „Ty tady počkej, ale nechod' moc blízko ke kraji. Nic odsud neuvidíš, navíc nechci, abys skončila jako ty koně.“

Vyrazil zpátky ke kraji zoraného pole, kde nechal zaparkované své volvo kombi. Když k vozu přišel blíž, všiml si, že Christy sedí vedle něj, šedivý, ucouraný a celý zmáčený. Jazyk mu visel z tlamy ven. Když pes Briana zahlédl, vstal a oklepal se, ale zůstal na místě, jako by nechtěl nic jiného než naskočit do auta a jet domů.

Brian se zastavil, strčil si dva prsty mezi rty a ostře zahvízdal, aby dal Cliodhně najevo, že má přijít.

Otočil se na Christyho, který zvláštěně chraplavě zavrčel. Brian si pomyslel: *Nelíbí se ti tady, hochu, co? Víš, že se tady stalo něco hroznýho. Nakonec to vypadá, že nejsi takovej pito-mec, jak jsem si myslel.*

2

Katie vyšla z malé koupelny po straně své kanceláře a všimla si, že u jejího stolu stojí inspektor O'Rourke s modrou papírovou složkou pod paží.

„Á, Francisi,“ usmála se. „Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat.“

„To nic, madam,“ odvětil inspektor O'Rourke. „Jste v pořádku? Vypadáte trochu otřeseně, jestli to tak mohu říct.“

Katie se pokusila upravit si prsty vlasy a srovnala si sako. „Je mi skvěle, Francisi, děkuju. Včera jsme si zašli na kari a musela jsem sníst nějakou zkaženou krevetku.“

„Ani vám nebudu vykládat, jak to dopadlo, když jsem si dal kari naposledy já,“ usmál se inspektor O'Rourke. „Rodina a kamarádi mě tři dny neviděli, víc asi nemusím dodávat.“

Katie se posadila za stůl. „Co to pro mě máte?“

„Tohle? To jsou ta čísla o odsouzených imigrantech. Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho. Právě nám ale volali z pečovatelského domu Mount Hill v Montenotte. Jedna jejich klientka byla nalezena mrtvá a doktorovi, který ji prohlížel, se na tom něco nezdá.“

Katie cítila, jak se jí znovu stáhl žaludek. Zavřela oči a přitiskla si ruku k ústům. Přemýšlela, jestli nebude muset znovu odběhnout na toaletu, ale po několika vteřinách nevolnost polevila. Přesto se Katie cítila roztřesená a zpocená.

„Jste určitě v pořádku, madam?“ zeptal se inspektor O'Rourke a účastně naklonil hlavu na stranu.

„Ano, jsem. Zvládnou to. Kdo je ta zemřelá?“

„Je to třiaosmdesátiletá žena. Personál ji našel dnes ráno v posteli. Předpokládali, že se jedná o přirozené úmrtí. Konec konců je to domov důchodců, takže jim tam lidé umírají celkem pravidelně.“

„A co se na tom tomu doktorovi nezdá?“

„Zavolali ho, aby ji ohledal. Po krátkém vyšetření ale zjistil, že v sobě ta žena má cizí předmět.“

„Cizí předmět? Jaký cizí předmět?“

Inspektor O'Rourke si přejel prstem po krku za límcem od košile, jako by nevěděl, jak se vyjádřit.

„Byla to figurka,“ řekl nakonec. „Vlastně se jednalo o sošku Panny Marie. Doktor ji vyjmul, ale kromě toho se oběti dál nedotýkal.“

„Měla v sobě sošku Panny Marie?“

„Je to trochu svatokrádež, ale ano. Strážmistryně Ni Nualánová a detektiv O'Donovan už jsou asi na cestě, aby si promluvíli s ředitelem a personálem. Také jsem jim doporučil, aby zavolali technické oddělení. Strážmistryně to také samozřejmě oznámila soudnímu patologovi.“

„Víme, kdo je ta zesnulá?“ zeptala se Katie.

„Zatím ji formálně neidentifikovali, ale zjevně se jedná o sestru Bridget Healyovou, která působila v ženském klášteře Bon Sauveur na Saint Luke's Crossu.“

„To mi něco říká,“ zamyslela se Katie. „Proč mi to něco říká?“

„To netuším, madam,“ pokrčil rameny inspektor O'Rourke. „Já s jeptiškami moc do styku nepřicházím.“

Katie vstala. „Asi se tam zajedu podívat sama, abych zjistila, o co jde. Co kdybyste jel se mnou?“

„Samozřejmě,“ souhlasil inspektor O'Rourke. „Něco na tom smrdí, vidíte?“

„Kdykoli v jedné větě slyším ‚podezřelé úmrtí‘ a ‚klášter‘, vždycky cítím něco shnilého, Francisi. Možná se v tomhle případě pletu, ale ráda bych se na to zajela mrknout.“

„Jak chcete, madam. Tady,“ podal jí složku, kterou přinesl s sebou. Na policejní oddělení v Anglesea Street ho přidělili teprve před sedmi týdny, ale Katie mu začínala důvěřovat a spoléhat na něj. Byl malý a podsaditý a měl kaštanové vlasy, které si po stranách nechal vyholit a nahoře zůstaly delší a vlnité. Účes zdůrazňoval jeho rudé uši. V kulatém obličejí s nosem jako knoflík svítily světle zelené oči, nad nimiž se klenulo jakoby neustále povytažené obočí. Policista tak vypadal pořád překvapený něčím, co právě zjistil. Působil spíš jako něčí dobrosrdečný strýček než policejní inspektor, ale Katie o něm brzy zjistila, že je prozíravý, umí poznat charakter lidí a je neoblomný.

Seznámila se i s jeho ženou Maeve, která se zdála být stejně neústupná. Kdyby došlo na domácí neshody, Katie by nevěděla, na koho z nich si vsadit.

Poklepal na papírovou složku. „Za posledního půl roku bylo úspěšně usvědčeno o osm procent imigrantů méně,“ řekl jí. „A deportováno bylo o třináct procent nelegálních přistěhovalců méně. Říkal jsem si, že budete chtít potvrzení o tom, že tu bojujeme předem prohranou bitvu.“

„Jako bych to nevěděla,“ povzdychla si Katie. „Každopádně zítra odpoledne máme schůzku s Irským centrem pro pomoc imigrantům ohledně zločinů páchaných přistěhovalci, tam to můžeme probrat. Pořád je tu hodně svatouškovských idealistů, kteří si myslí, že deportace přistěhovalce kvůli vloupání se nebo znásilnění se rovná transportu do Austrálie v dobách hladomoru. ‚Fields of Athenry‘ a tak dál.“

Inspektor O'Rourke se zašklebil. „Já teda nevidím žádnou paralelu mezi Michaelem, který Trevelyanovi ukradl kukuřici,

aby nasýtil svoje hladovějící děti, a Bootaanem, který ubodá těhotnou ženu za denního světla, protože mu nechtěla dát mobil.“

Katie si z věšáku vzala svůj červený dufflecoat. Na chvíli se zamyslela, jestli nebude muset znovu na toaletu, ale zdálo se, že se jí žaludek už zklidnil. Brala tablety s vitamínem B6 a pila zázvorový čaj; nevolnosti každopádně nebyly tak silné, jako když čekala Seamuse, dej Bůh klid jeho dušičce.

Montenotte se nacházelo na prudkém kopci na severní straně města a za jasných dnů odtamtud byl výhled na řeku Lee, centrum města a v mlze zahalené zelené kopce za ním. Toto ráno ale byla mlha a velké chladno. Mlhu však pozlacovaly sluneční paprsky a Katie předpokládala, že se opar brzy protrhá.

Dům s pečovatelskou službou byl dříve klášter, postavený v osmdesátých letech devatenáctého století jako útulek pro chudé a staré lidi. Jeho čelní strana natřená našedo se táhla přes osmdesát metrů, byla tři patra vysoká a z tmavé břidlicové střechy shlížela vikýřová okna. Před budovou stála zaparkovaná dvě policejní auta, bílá dodávka technického oddělení a sanitka.

Jakmile zabočili z Middle Glanmire Road na parkoviště, Katie se ulevilo, že na místě nezahlédla žádné televizní vozy ani auta reportérů, které znala. Neměla náladu na otázky o podezřelém úmrtí postarší řádové sestry z kláštera Bon Sauveur.

Na Katie a inspektora O'Rourkea už na schodech před budovou čekala strážmistryně Ni Nuallánová. Blond vlasy si nechala narůst a spleťla si je do copu. Na sobě měla krátký přepásaný kabát tmavě modré barvy, a i když jí na očích bylo znát nevyspání a neměla žádný make-up, slušelo jí to.

„Není tam moc co vidět, paní komisařko,“ řekla na úvod. „Jen stará paní a spousta dalších starých lidí, kteří co nevidět půjdou nahoru za ní.“

„Máte parádní kabát, Kyno,“ poznamenala Katie a položila jí ruku na rameno. „Takový by se mi hodil taky.“

„Děkuju. Je jenom z Markse a Spencera, ale měli na něj slevu třicet pět eur. Kdo by tomu odolal?“

„Už jste mluvila s personálem?“

Strážmistyně Ni Nuallánová vytáhla poznámkový blok. „Mluvila jsem s ředitelem Noelem Pardoem a Nevinou Cormacovou, což je vrchní ošetřovatelka. A taky s doktorem McNalym, kterého k sestře Bridget zavolali, když ji našli. Ten už ale musel odjet za pacientem. Dal mi na sebe číslo, kdybychom ho potřebovali.“

Ztěžka otevřela masivní lakované dubové dveře, které vedly do vestibulu domu, a Katie a inspektor O'Rourke ji následovali dovnitř. U recepce stál nervózně vypadající muž ve zplhlém saku z hnědého tvidu a mluvil s šedovlasou recepční za pultem. Muž byl velký a neupravený, s kravatou nakřivo a v bílé košili, která mu trčela z kalhot a odhalovala velké břicho. Jeho vlasy měly barvu ovesných vloček a pokožku měl ještě od letní dovolené opálenou do oranžova.

„Pane Pardoe, tohle je komisařka Maguirová a inspektor O'Rourke,“ představila je Kyna.

Noel Pardoe napřáhl buclatou ruku se zlatým pečetním prstenem. „No páni, komisařka, vážně? Nenapadlo by mě, že je smrt sestry Bridget natolik záhadná, že kvůli ní přijede hned nejvyšší šarže.“

Katie jeho podanou ruku ignorovala a krátce se na něj usmála. „Každá podezřelá smrt si zaslouží moji pozornost, pane Pardoe, i když se ne vždycky objevím osobně.“

„Ale samozřejmě. Nechtěl jsem tím říct, že byste tomuhle případu neměla věnovat pozornost. To zcela jistě uděláte. Ale nehledě na jeden nezvyklý aspekt skonu sestry Bridget...“

„Myslíte tu sošku?“

„No ano, tu sošku,“ přikývl Noel Pardoe. Při slově soška si olízl rty, jako by to slovo mělo nějakou pachut'. „Nehledě na ni pochopíte, že náš ošetřující personál věnuje klientům pečlivou pozornost a péči, a velmi by mě proto překvapilo, kdybyste zjistila, že sestra Bridget zemřela z jiných než přirozených příčin. Měla slabé srdce a potíže s játry, jak už jsem vysvětloval tady vaší strážmistřyni, a nikdo z nás nečekal, že tu s námi bude ještě dlouho, budiž jí země lehká.“

„Příčinu smrti necháme na soudním lékaři, když dovolíte. Ráda bych se na ni zašla povídat, je-li to možné.“

„Samozřejmě, to není problém. Už tam jsou vaši lidé z technického oddělení.“

„Také bych si chtěla promluvit s vaší hlavní ošetrovatelkou.“

„Ale jistě. Řeknu Nevině, že jste tu.“

Vedl je vestibulem k výtahu. Všichni čtyři se vtěsnali dovnitř a v trapném tichu stáli čelem k sobě a čekali, až výtah dojede do třetího patra. Jeden za druhým pak následovali Noela Pardoea chodbou. Při každém kroku mu zavržala levá bota, jako by zakejhala husa.

„Nechám vás tu,“ řekl ředitel nakonec, jako by se od nich snažil dostat pryč co nejdříve. „Až tu skončíte, sejdem se dole.“

Pokoj sestry Bridget shlížel na zahrady za pečovatelským domem, na rezavé stromy a kamenitou skalku, na níž byla namalovaná Panna Maria s Jezulátkem v náručí. Katie napadlo, že světilce vypadá, jako by čekala na autobus.

Vedle vysoké nemocniční postele stál Bill Phinner, hlavní technik, a vedle něj na zemi klečela jeho mladá podřízená,

která malým vysavačem sbírala vzorky ze strakatého zeleného koberce. Další technik poprašoval noční stolek u postele, aby z něj mohl sejmout otisky. Bill Phinner byl hubený muž s šedými vlasy sčesanými dozadu a propadlými, mrtvolně bílými tvářemi, čímž se podobal obětem, které byl povolán vyšetřovat.

„Dobré ráno, madam,“ pozdravil, aniž k ní zvedl pohled.

„Tak co se tu stalo, Bille?“ zeptala se ho Katie. V místnosti bylo nepříjemné horko, rozeprula si tedy několik knoflíků u kabátu.

U zdi po levé straně místnosti stála vysoká mahagonová skříň zaplněná knihami — většinu z nich tvořily bible nebo životy svatých — a náboženskými ornamenty a soškami. Nejvýraznější mezi nimi byla monstrance — podstavec nesoucí pozlacené kovové slunce s kruhovým krystalem uprostřed, v němž se vystavovala hostie, tělo Páně. Nacházel se zde také fialový růženec a sádrová soška svatého Františka s rozevřenýma rukama, kterého obklopovali ptáci a zajíci. Jeden ze zajíců měl ulomenou hlavu.

V patě postele ležela na složené peřině v igelitovém sáčku na důkazy světle modrá soška Panny Marie, kterou lékař vyňal ze sestry Bridget. Postavička přes průhledný plast hleděla s klidným výrazem v růžovém obličejí.

Katie přistoupila k posteli a zadívala se na sestru Bridget. Byla to žena s ostře řezaným profilem a velkým orlím nosem, špičatou bradou a tenkými vpadlými rty. Oči měla napůl otevřené, jako by dřímala, ale Katie si všimla, že jejich bělmo je poskvrněné drobnými lézemi, které vypadaly jako malí červení pulci.

„Petechiální krvácení oční spojivky,“ pronesl Bill svým nevýrazným hlasem suše. „Řekl bych, že ji udusili jejím vlastním polštářem.“

„Takže nezemřela z přirozených příčin?“

„Ani náhodou. Zadušení, bezpochyby.“

„A co ta soška?“

„Neposkvrněné srdce Panny Marie. Kvalitní kamenná a pryskyřicová soška, ručně malovaná, dvacet pět celých pět centimetrů vysoká, vhodná do interiéru i ven. Zesponu je značka výrobce — Pilgrim Fine Editions —, takže se nám možná podaří vystopovat, kde byla zakoupena. Mohla podle mě stát i tři sta eur, možná i víc.“

„Jsou na ní nějaké otisky?“

„Několik částečných, ale jsou rozmazané. Až to vezmeme do laborky, je šance, že se nám je podaří zvýraznit.“

„A kdy ji do ní vrazili?“ zeptala se Katie. „Před udušením, nebo až po něm?“

Bill vyhrnul sestře Bridget dlouhou bavlněnou noční košili. Žena byla na kost vyhublá a na kůži se jí rýsovaly skvrny suché kůže a fialové kaňky, které způsobila choroba jater. Na pravém prsu měla velikou nachovou modřinu ve tvaru pŕlměsíce, nejspíš od toho, jak ji útočník dolní hranou dlaně tlačil k posteli. Na břicho staré ženy se rýsovaly další modřiny a mezi šedým pubickým ochlupením se šklebila rozevřená vagína. Po vnitřní straně stehů se jeptišce táhl dlouhý pruh hnědé zaschlé krve.

Mladá technička, která vysávala koberec pod postelí, vypnula vysavač a vstala, takže kromě šustění jejího tyvekového obleku pokoj ztichl. Bill chvíli držel noční košili odhrnutou a poté ji zesnulě opatrně a s taktem zase stáhl k nohám. Nemusel nic říkat. Katie věděla, že pokud sestra Bridget krvácela, když byla napadena soškou, srdce jí stále bilo.

3

Sešli dolů do vestibulu, kde na ně čekal Noel Pardoe s Nevinou Cormackovou. Hlavní ošetřovatelka byla malá žena s brýlemi se silnými obroučkami a s přísným černým mikádem prokvetlým šedými vlasy, vzadu na krku vystříhaným. Na sobě měla žmolkovatý šedý propínací svetr, který vypadal, jako že si ho pletla sama, a když se ke komisařce naklonila, aby se představila, ucítila Katie silný pižmový parfém, který se k ženě vůbec nehodil.

„Bohužel vám musím oznámit, že sestra Bridget byla záměrně udušena,“ řekla Katie.

„Ach. Takže nezemřela přirozenou smrtí?“ zeptala se Nevina. „Vůbec na tom totiž nebyla dobře, víte.“

„Ne, obávám se, že ne. Byla fyzicky napadena a poté udušena vlastním polštářem.“

Nevina se pokřižovala. „To je hrozné! Nedovedu si představit, kdo by něco takového mohl provést! Řekla jsem tady strážmistryni, že dnes ráno neměla žádnou návštěvu a na pozemku ani v budově jsme nikoho podezřelého neviděli.“

„Byla sestra Bridget oblíbená?“ zeptala se jí Katie.

„Ach ano. Byla trochu svá, samozřejmě. Ale takoví jsou všichni starší lidé. Ale nebyla neoblíbená, to můžu říct s jistotou.“

„Prosím, už mezi námi není,“ naléhala Katie. „Ať o ní řeknete cokoli, už ji tím nezraníte, a pokud máme najít toho, kdo jí to udělal, je důležité, abych se dozvěděla pravdu.“

Nevina se rychle podívala na Noela. Ten se ušklíbl a pokrčil rameny, jako by jí říkal, že má mluvit otevřeně.

„Abych byla upřímná,“ začala Nevina váhavě, „měla tendenci být tak trochu povýšenecká.“

„Povýšenecká?“

„No, často zapomínala na to, že už neřídí klášter Bon Sauveur. Měla asi dojem, že vede celý pečovatelský dům. Naše ošetřovatelky s ní měly velkou trpělivost, ale ona od nich očekávala, že jí budou neustále po ruce, a nikdy jim ani nepoděkovala. A s jedním naším klientem se neustále hádala, protože si v televizní místnosti pravidelně sedala do jeho křesla.“

„S tímhle pánem si promluvíme,“ řekla Katie. „Ale nemyslím si, že by tady sestru Bridget někdo nesnášel natolik, aby ji udusil.“

„Snažíme se tady vytvářet domácí atmosféru,“ vysvětlila Nevina. „Jak říkám, mnoho klientů je tak trochu svých a někteří z nich si ani neuvědomují, kde jsou, dokonce ani kdo jsou, Bůh je chraň. Nedovedu si ale představit, že by jí někdo z nich udělal něco takového.“

Ošetřovatelka chvilku nervózně postávala a zatínala a uvolňovala pěsti. „Jestli je to vše...“ zaváhala. „Brzy bude oběd a já mám opravdu hodně práce.“

„Ach ano, pokračujte,“ řekla jí Katie. „Možná si s vámi ještě budeme potřebovat promluvit, ale pro teď to stačí. Tělo sestry Bridget brzy odvezeme do Univerzitní nemocnice na pitvu. Budeme s vámi v kontaktu, abyste mohli informovat rodinu nebo přátele, které měla.“

„O žádných nevím,“ pokrčila rameny Nevina. „Jednou mi řekla, že všichni její sourozenci, bratraci i sestřenice jsou už po smrti a že je na světě sama.“

Katie, inspektor O'Rourke a strážmistryně Ni Nuallánová vyšli ven, kde se k nim přidal detektiv O'Donovan. Mlha už se zvedla a parkoviště se blýskalo slunečním světlem. Katie si nasadila kulaté sluneční brýle.

„Vyslechl jsem skoro všechny rezidenty, madam,“ řekl detektiv O'Donovan. „Asi třetina z nich mluví příčetně, ale ostatní nepoznají jeden konec nože od druhého.“

„A nemohl mít někdo z nich nějakou psychotickou epizodu?“ navrhla Katie.

„Teoreticky to asi možné je. Ale nikdo z těch, s nimiž jsem mluvil, by neměl dostatečnou sílu k tomu, aby sestru Bridget udržel nebo aby ji přemohl, i když byla stará a slabá. Většina z nich by ani neodehnala mouchu.“

„A co nějaká návštěva nebo nějaký vetřelec?“ zeptal se inspektor O'Rourke.

„Nikdo dnes ráno nikoho neviděl za sestrou Bridget jít,“ namítla strážmistryně Ni Nuallánová. „Klientům každopádně většinou dovolují návštěvy až po obědě, což je kolem dvanácté. Kdyby je něco rozrušilo, špatně by jedli. Máme záznam z karmery na recepci, na ten se podíváme. Další vstup do budovy je přes zahradní branku, ale ta je vždycky zavřená, aby se klienti netoulali venku.“

„Myslíte, že motiv mohl být sexuální?“ nadhodila Katie cestou k autu.

Inspektor O'Rourke zavrtěl hlavou. „To bych neřekl. Už jsem se v několika případech setkal se sexuálními predátory, co měli v oblibě ženy vyššího věku, a více než s pár případy, kdy kněží zneužili postarší jeptišky. Je pravda, že by to mohlo být tak trochu obojí, ale ta soška — ta mě vede k tomu, že motiv byl spíše náboženský než sexuální.“

„Souhlasím,“ přitakala strážmistryně Ni Nuallánová. „Je to jako záměrné rouhání. Něco jako: ‚Vaše náboženství mě zranilo, já teď tedy použiju náboženství a taky vás zraním.‘“

„Možná jste na správné stopě,“ přikývla Katie. „Je samozřejmě možné, že útočník byl prostě jen pomatenec. Na druhou

stranu se zdá pravděpodobnější, že se někdo chtěl sestře Bridget pomstít za nějakou křivdu nebo něco takového.“

Odmlčela se. „Nebo se možná nechtěli pomstít sestře Bridget samotné — ne osobně —, ale spíš sestrám z kláštera Bon Sauveur nebo jeptiškám obecně. Když si vzpomenete na ty kněze, kteří byli zavražděni kvůli zneužívání malých chlapců...“

Otevřela dveře od auta. „Kyno, zajedťte prosím do kláštera Bon Sauveur a zeptejte se jich na sestru Bridget. Pochybuj, že tam bude pořád ještě někdo, kdo ji znal, ale mohla tam mít určitou reputaci. Může se tam o ní něco povídat a musejí mít nějaké záznamy.“

„Dobře,“ souhlasila strážmistryně Ni Nuallánová. „Zajedu tam rovnou. Bude nám tu stačit už jen tak půlhodinka, abychom vyzpovídali zbylé klienty. Zvláště toho chlapíka s křeslem. Vzpomínám si, že můj děda měl vždycky záchvat, když někdo zasedl jeho oblíbené místo.“

„To je pravda,“ přikývla Katie. „Lidé už přišli o život i pro mň.“

—

Vrátila se na stanici a dala ve varné konvici vařit vodu na závorový čaj. Když ji slévala do hrnku, zapípal jí telefon. Byla to textová zpráva od Johna, jestli by si nezašli na večeři do Eastern Tandoori, kdyby skončila brzy.

Ještě mu neřekla, že je těhotná. Neměla tušení, jak mu to má vysvětlit. Vrátil se až ze San Franciska, aby jejich vztah dal znovu dohromady, a přísahal, že jí za celou dobu nebyl s žádnou ženou nevěrný. Dříve nebo později mu to ale bude muset říct a také mu bude muset říct, že otcem dítěte je její souseď, z něhož se nakonec vyklubal muž, který týral svou ženu.

Zatím se jí podařilo utajit ranní nevolnosti — podobně jako před inspektorem O'Rourkem, kterému tvrdila, že snědla špatnou krevetou v indické restauraci. Z představy takového jídla se jí dělalo špatně nejvíc a John teď chtěl na večeři na kari. Restaurace Eastern Tandoori, která se nacházela v prvním patře na Emmet Place a byl z ní výhled na řeku, byla její oblíbená, ale teď jí samotné pomýšlení na toto místo nedělalo dobře. Ta představa byla tak silná, až se jí zdálo, že cítí semena pískavice.

Posadila se za stůl a napsala Johnovi zpět: „Možná se zdržím. Promiň. Objevil se velký případ. Asi bude muset stačit donáška. xxx.“

Ještě psala, když k ní do kanceláře vešel vrchní policejní inspektor Denis MacCostagáin, vysoký muž se svěšenými rameny a pochmurným výrazem jako vždy. Detektiv Horgan mu za zády říkal „vrchní inspektor Aingesoir“, což znamenalo „ztrápený“, protože MacCostagáin vždy vypadal smutně. Od té doby, co byl povýšen, už si na svou novou pozici zcela zvykl. Tvářil se sice truchlivě, ale byl velmi organizovaný a metodický, až se z něj Katie občas celá třásla netrpělivostí. Nebyl to ale ani trochu misogyn. Mluvil s Katie stejným depresivním zdlouhavým způsobem jako se všemi svými důstojníky a neměl vůči ní žádné předsudky — ani jí však nijak nenadržoval.

Přistoupil k jejímu stolu s kusem papíru vytrženým z poznámkového bloku a chvíli si ho bez jediného slova prohlížel, jako by si najednou nebyl vůbec jistý, kde ho našel.

„Našli se nějakí mrtví koně,“ řekl konečně.

„Mrtví koně?“ zeptala se Katie. „Kde přesně?“

„Dole pod útesy v Nohovalském zálivu. Podle Kennetha Kearneyho je jich dvacet tři. Nějaký občan to ohlásil a Kenneth poslal jednoho z lidí ISPCA¹, aby to prošetřil. Prý tam byl

jeden kůň naživu, ale ve velmi špatném stavu, tři nohy zlomené, takže ho musel utratit.“

„Nohovalský záliv?“ zamyslela se Katie. „Tam jsou prudké útesy. Jak se tam ti koně dostali? Je možné, že je někdo nahnal, aby spadli dolů?“

„Kenneth si to myslí. Buď je tam někdo nahnal, nebo je shodil. Seshora dolů na pláž je to skoro osmdesát pět metrů, takže je zázrak, že to přežil i ten jeden.“

Vrchní inspektor MacCostagáin se podíval na náramkové hodinky, nehledě na to, že v Katiině v kanceláři visely hodiny na stěně. „Jak jste na tom?“ zeptal se jí. „Jde o to, že se tady scházejí lidi z médií, a vám to s nimi jde. Když za nimi pošleme vyššího důstojníka, ukážeme, že na vyšetření toho případu máme skutečný zájem. Víte, že veřejnost často více pobouří krutost páchaná na zvířatech než zneužívání žen a dětí.“

„Tak v tom se nepletete, pane,“ přikývla Katie pochmurně. Vstala a podívala se na něj. „Dobře tedy. Vezmu si s sebou Horgana a Dooleyho. Asi už jste tam poslal hlídkový vůz, že?“

„Už jsou tam tři. Dva odsud a jeden z Carrigaline. A Bill Phinner tam posílá techniky. Chci, aby to tam bylo znepřístupněné co nejdřív. Jakmile se to roznese, bude tam obvyklý dav čumilů a nechceme, aby tam dolů spadl i někdo z nich.“

Když vrchní inspektor MacCostagáin odešel, Katie si zkusila usrknout horkého zázvorového čaje, ale byl ještě příliš vřelý a musela ho nechat na stole. To ráno ještě nejedla, protože jí bylo tak špatně od žaludku. Byla ráda, že si zvládla připravit alespoň sendvič s pečeným krůtím masem, které zbylo od předchozí večeře. Zabalený v alobalu ho vytáhla ze zásuvky pracovního stolu a vložila si jej do brašny.

4

Katie dorazila k Nohovalskému zálivu. Déšť už ustal, ale stále silně foukal vítr. Přetáhla si přes hlavu kapuci kabátu a vydala se k travnaté hraně útesu. Detektivové Horgan a Dooley se pustili za ní a cípy kabátů jim ve větru hlasitě pleskaly.

Tři policisté do země zatloukali kovové tyče a mezi nimi pak rozvinuli modro-bílou policejní pásku ohraničující místo činu. Pět dalších stálo kolem a bavili se se zaměstnancem ISPCA a se dvěma techniky v tyčkových oblecích. Všichni podupávali nohama a poskakovali, aby se udrželi v teple, takže zdálky vypadali, jako že stepují.

Dvěma policistům se podařilo s land rovery přijet až blízko ke stezce, která vedla dolů na pláž, ale všichni ostatní zaparkovali v řadě za sebou podél bahnitě polní cesty — dva hlídkové vozy, modrá veterinární sanitka, kombi a dodávka technického oddělení a další tři auta, o nichž Katie věděla, že patří reportérům od tisku. Na místě zatím nebyla ani stopa po televizní dodávce.

Když k mužům přišla blíže, přestali poskakovat a s úctou poodstoupili. Strážmistr Kevin O'Farrell ji přišel pozdravit. Byl to velký, rozložitý muž s pískově světlými vlasy a červeným obličejem, který jako by měl každou chvíli puknout.

„Jsem rád, že jste mohla přijet, paní komisařko,“ řekl jí. „Už je tu tisk a sypou na mě spoustu nepříjemných otázek, jako jestli si myslím, že ty koně shodili dolů kočovníci.“

„A co jste jim na to řekl?“ zeptala se ho Katie.

„Zatím jsem jim řekl, že bez komentáře. Když jsem naposledy mluvil s tiskem o kočovnicích, bylo to po tom jejich trucovním závodě po Mallow Road a pak jsem to za to, co jsem řekl, schytl.“

„Ach ano, na to si pamatuju,“ řekla Katie. „Nesmíte zapomínat, strážmistře, že všechno, co kočovníci dělají, je tradiční. Tradiční rvačky, tradiční krádeže v obchodech, tradiční neoprávněné vniknutí. Nevím, jestli shodit koně ze skály je tradiční, nebo ne, ale asi to brzy zjistíme. Je tohle ten inspektor z ISPCA?“

„Ano, paní komisařko,“ přikývl strážmistr O’Farrell. Pokynul inspektorovi, aby se k nim přidal. Inspektor byl malý, upravený muž s tmavě hnědou bradkou. Měl ty nejnežnější hnědé oči, jaké kdy Katie viděla, až ježíšovské, a snadno si dovedla představit, jak se právě tento muž stará o opuštěná štěňátka a vodí zničené oslíky na zelené pastviny.

„Tadhg Meaney,“ představil se inspektor a stáhl si rukavici, aby mohl Katie podat ruku. „Obvykle mě najdete v Dowlingově útulku pro koně v Dromsligu. Ráno mi volal Kenneth Kearney a požádal mě, abych sem zajel. Je to děsivé — naprosto šokující. Nikdy za celých svých devět let u ISPCA jsem nic takového neviděl. Nikdy.“

„Bylo mi řečeno, že jeden kůň byl ještě naživu,“ řekla Katie vážně.

„Sotva. Ale pochybuji, že by přežil dalších dvanáct hodin. Zastřelil jsem ho. Je to tak nejrychlejší.“

„Vzal byste nás dolů na pláž, abychom se mohli podívat?“

„Samozřejmě. Dávejte ale pozor. Je to hrozně prudké a klouže to a já sám jsem to málem vzal po hlavě. Radši půjdu první.“

Tadhg vedl Katie a detektivy Horgana a Dooleyho do hluboké prolákliny mezi skalami, kde začínala stezka vedoucí dolů

na pláž. Všichni čtyři začali sestupovat dolů do malé zátoky. Přidržovali se trsů trávy a hlodášových keřků, aby jim nepodklouzla noha. Detektiv Horgan měl obuté nové béžové polobotky, které si koupil teprve předevčírem, a celou cestu dolů tiše klel.

„Trochu méně těch ‚sakra‘ a ‚zatraceně‘, kdybyste mohl, Horgane,“ napomenula ho Katie, když se dostali k nejstrmější části sestupu. „Až se vrátíme na stanici, můžete požádat o náhradu.“

„Omlouvám se, komisařko. V Schuh je měli ve slevě a v téhle velikosti to byl poslední pár.“

Jakmile se Katie podařilo slézt dolů na pláž, otočila se a zadívala se na hromadu propletených těl mrtvých koní. Byl právě odliv, voda se dostala na nejnižší úroveň a těla byla zčásti zakryta páchnoucími tmavě zelenými mořskými řasami. Nad hlavami jim poletovali raci, rozrušení, že je někdo odhání od kořisti.

Nebylo možné spočítat, kolik koní na hromadě leží, dokud by ji nezačali rozebírat, protože mrtvá zvířata měla nohy, krky a hrudní koše propletené. Některá těla už shnila a propadla se do zetlelých mrtvol zvířat, která ležela pod nimi. Blíže k útesu však ostatky nebyly v tak pokročilém stadiu rozkladu a tři nebo čtyři koně dokonce vypadali, že by se mohli každou chvíli pohnout a vyškrábat se zase na všechny čtyři.

Dva technici se opatrně procházeli mezi těly a fotografovali je. V záblescích fotoaparátů těla jako by ožívala a hýbala se a zubící se kostry vypadaly jako koně z nočních můr.

Ta zvířata, která stále ještě měla v důlcích oči, na Katie zlověstně zírala. *Proč ležím tady na pláži, nehybný a mrtvý, se zlámanýma nohama?*

„Tohle mají vždycky ve filmech špatně,“ poznamenal Tadhg Meaney a smutně shlížel na mrtvé hnědé hříbě s nafouklým

břichem. „Tam když zemře kůň, má vždycky zavřené oči. Dě-
lají to proto, že je to sentimentální. Když uhynie skutečný kůň,
dál se na vás dívá. A jak vy sama víte, komisařko, dost lidí to
tak má také.“

„Myslíte, že ti koně byli naživu, když spadli z útesu?“ ze-
ptala se Katie.

„Ten, kterého jsem musel utratit, samozřejmě naživu byl.
U těch ostatních vám to nemůžu říct s jistotou — tedy dokud
neprovedeme pitvu. I tak by to mohlo být obtížné určit, ledaže
by jim byla provedena eutanázie nebo pošli na nějakou cho-
robu. Na koňskou chřipku třeba. Nebo kdyby pošli v důsledku
otravy, třeba kdyby spásli náprstník nebo pryskyřník.“

„A jak jsou staří? Je možné, že už měli to nejlepší za sebou
a někdo se jich proto chtěl zbavit, aby nemusel platit za jejich
legální utracení?“

„Ano, to je klidně možné. Nevím, kolik si dnes účtují u Fitz-
geralda, ale bude se to blížit sto padesáti eurům. Vynásobte to
počtem těchhle těl a bude to slušná částka.“

Ozval se detektiv Dooley. „Někdo možná majitelům těch
koní naučtuje poplatek za utracení, ale potom ta zvířata jedno-
duše shodí z útesu sem dolů a peníze mu zůstanou v kapse.“

„Vsadil bych se, že to byli cikáni,“ vložil se do hovoru detek-
tiv Horgan. „Udělal bych si výlet do Knackeraguy² a položil
jim pár otázek.“

„Kočovníci,“ opravila ho Katie ostře. Pomyslela si ale, že ne-
může jen tak zavrhnout domněnku, že se koní zbavil nelegálně
někdo z komunity *Pavee*.³ Ať už to bylo předsudky, nebo ne,
napadlo ji to skoro jako první možnost.

„Překvapuje mě, že je neprodali na maso,“ poznamenal de-
tektiv Dooley. „Dostali by za to docela balík, neřekli byste? Za
kolik se dnes vykupuje požitelný kůň?“

„Tahle zvířata ne,“ odtušil Tadhg. „I kdyby byli zdraví a nebyli napumpováni pentobarbitalem. Ten, kdo by se jich chtěl takhle zbavit, by musel předložit jejich průkazy zpracovatelům masa, že jsou ta zvířata vhodná pro lidskou konzumaci. Kromě toho na nich není skoro žádné maso. Podle toho, co jsem tu zjistil, jsou to všechno dostihoví plnokrevníci.“

„To nemyslíte vážně,“ vyhrkl detektiv Horgan. „Tohle jsou závodní koně?“

Tadhg se sehnul, uchopil ztuhlou spěnku valacha, který mu ležel u nohou, a ukázal jim kopyto zvířete s podkovou. „Vidíte to? To je dostihová podkova s ocelovým plátkem. Je z hliníku, aby byla co nejlehčí. A podívejte se tady na toho.“ Zvedl kopyto koně, jehož tělo bylo natolik rozložené, že jeho světle osrstěná kůže pukla, jakmile mu zkroutil nohu. „Tohle je speciální banánová podkova, znovu hliníková, aby byla lehká, ale s ocelovou čapkou, aby měl kůň v promáčeném terénu lepší odpych.“

„Takže to nejsou nechtěná zvířata z jezdeckých stájí?“ zeptala se ho Katie. „Nebo trucovití klusáci, kteří už doklusali?“

„Vůbec ne,“ odvětil Tadhg. „V corksském hrabství každoročně vyzvedneme přes dvě stovky zatoulaných nebo zraněných či nechtěných koní. Je jasné, že tenhle problém je čím dál větší. Obyčejní lidé střední třídy si už nemohou dovolit chovat koně pro děti, jak to bývalo dříve, a často je prostě vyženou někam na pole, kde je nechají. Pak jsou tu kočovníci, jak říkáte. Tvrdí, že své koně milují, ale nemají vůbec představu o tom, jak by se o ně měli správně starat. Snažíme se pro ně uspořádat kurzy o chovu, ale zatrhli nám financování.“

„Nejsou to ale jenom kočovníci, že ne?“ zjišťovala Katie. „Dostihy jsou masakr — a to i pro koně, které neshazují dolů z útesu.“

„No, to máte úplnou pravdu. Tak strašná nelidskost... V mnoha irských hřebčincích se každoročně namnoží neskutečné množství koní. Dělá se to proto, aby si tihle multimilionáři, kteří hřebčince vlastní, mohli vybrat ty nejlepší a nejrychlejší jedince. Znamená to ale, že se stovky nechtěných plnokrevníků musejí nechat utratit. A také starší koně se posílají na utracení. Období slávy už mají tihle staříci za sebou a dneska si nikdo nemůže dovolit se o ně starat poté, co mají takříkajíc po sezóně. Jedou do Francie do klobás.“

Ukázal na tři kaštanová hříbata, která ležela téměř jedno na druhém, jako by se k sobě v posledních vteřinách života schoulila pro ochranu.

„Jsou tu také hříbata. Jen se na ně podívejte. Když nepřezijí prvních osmačtyřicet hodin od narození, chovatel nemusí platit poplatek za hřebce, kterého ke klisně připustili. Některé z těch poplatků jsou nekřesťansky vysoké.“

„A kolik se dnes průměrně za pokrytí platí?“ zeptala se Katie.

„Za některé hřebce se dřív platilo i čtvrt milionu eur, to ale bylo v době, kdy byl byznys na vzestupu. Dnes nemohou chtít tolik, po ekonomické krizi, ale pořád to mohou být desítky tisíc, a když během jedenáctiměsíčního období březosti klesne cena koně, tak to má to hříbě víceméně spočítané. Buď bude potraceno, nebo se mu stane nějaká ‚nehoda‘ hned po narození.“

Chovatelé dnes mají štěstí, když za hříbě na aukci dostanou pár stovek, a i když se jim tak nepodaří pokrýt náklady, nechají někteří chovatelé hříbata v aukčním domě. Co jiného pak s nimi máte dělat? Po jedné aukci poslali na jatka osmnáct hříbat. Osmnáct!“

Odmlčel se a rozhlédl se po pláži s hromadami mrtvých koní. Hřívy a ocasy některých zvířat povlávaly ve větru jako potrhane vlajky a rozedrané uniformy na konci krvavé bitvy.

„Nechápu, proč nás lidé, kteří tyhle koně shodili sem dolů, nejdřív nekontaktovali,“ řekl trpce. „Mohli to udělat anonymně. Myslím, že se dobře ví o tom, že utrácíme koně jen jako poslední možnost a snažíme se udělat všechno pro to, abychom jim našli útulek. Tak proč tohle? Je to tak, komisařko. Tohle je jedním slovem masakr.“

„Předpokládám ale, že všichni mají mikročipy — tedy kromě hříbat. Měli bychom být schopní zjistit, kdo jsou jejich majitelé.“

„Doufejme. Mluvil jsem s jedním technikem od vás a dohodli jsme se, že se těla nechají převést do Dromsliga. Máme tam prázdnou halu, kde je můžeme slušně uložit a provést pořádné ohledání.“

Všichni vylezli zase nahoru na útes. Když se Katie přehoupala přes jeho okraj, jen stěží popadala dech a žaludek měla nepříjemně sevřený. Detektiv Horgan jí podal ruku, aby jí pomohl s několika posledními kroky mezi skalami.

„Děkuju mockrát,“ zasupěla. „Myslela jsem, že to nezvládnou.“

Na místo dorazily další dva hlídkové vozy a Katie zahlédla čtyři reportéry, jak postávají u land cruiseru, kouří a baví se s policisty. Byl mezi nimi i Dan Keane z *Examineru* a Jean Mulliganová z *Echa*, jen dodávka televize RTÉ se ještě neobjevila, a ani Fionnuala Sweeneyová ze Zpráv v devět. Než ale zašla za reportéry, vydala se Katie ke svému autu. Nasedla na místo spolujezdce, a aby se zahřála, nastartovala motor. Poté vytáhla z přihrádky krutí sendvič a začala ho klidně žvýkat, i když v krku stále ještě cítila zápach mořských řas a rozkládajícího se masa.

Otevřela lahev jablečné a černorybízové limonády, kterou si přivezla s sebou, a krátce si lokla. Vtom se najednou bezdůvodně rozplakala. Ohlédla se k hloučku techniků a reportérů, kteří se shromáždili u okraje útesu, a ulevilo se jí, když se ujistila, že se nikdo z nich nedívá jejím směrem. Otřela si oči kapesníkem, ale stále cítila v krku knedlík a další sousto sendviče už si nedala. Zabalila chléb do alobalu a vrátila ho zpět do přihrádky.

Dan Keane z *Examineru* k ní přistoupil jako první, hned jak se vrátila ke kraji útesu. Rychle naposledy potáhl z cigarety a potom nehty uštípl oharek a nedopalek si strčil za ucho. Jean Mulliganová, žena kolem padesátky s buclatými tvářemi a šedivými nepoddajnými vlasy, spěchala hned za ním. Byla to zkušená novinářka, která se nedávno, po smrti svého manžela, vrátila jako reportérka do *Echa*.

„Dobré ráno, komisařko!“ zavolal na ni Dan. Musel křičet, protože vítr burácel a rozezvučel i stébla vysoké trávy, jako by všude kolem nich mezi zuby pískalo tisíc malých chlapců. Reportér vytáhl z náprsní kapsy pršipláště poznámkový blok, ale hned si musel rukou na hlavě přidržet klobouk, aby mu ho vítr neodnesl. Jean Mulliganová si připravila digitální záznamník, ale i ona si držela klopý kabátu, aby jí nepleskaly do tváře.

„Ten váš člověk z ISPCA říkal, že dole na pláži napočítal dvacet tři mrtvých koní.“

„Možná je jich víc,“ přiznala Katie. „Jistě to budeme vědět, až od sebe těla oddělíme a všechna je vyzvedneme nahoru. Některá jsou v pokročilém stadiu rozkladu, takže teď není snadné dobrat se finálního počtu.“

„Nebyla na břeh vyplavena, nebo ano, komisařko?“ zeptala se Jean. „Tím myslím, jestli ti koně nebyli zahnaní do vody z nějaké pláže někde jinde na pobřeží. Nebo nebyli vyhození z lodi? Nemohl je někdo přepravovat na trajektu, který se potopil? Možná je tam vyplavil příliv.“

„Ne, Jean, důstojník z ISPCA si byl docela jistý, vzhledem k povaze zranění těch zvířat, že je někdo buď shodil z útesu, nebo je nahnal přes jeho okraj. Mají téměř všichni polámané nohy a někteří z nich i zlámaný vaz. Nejen to. Nebyli všichni shozeni nebo zahnaní dolů ve stejnou dobu. Vzhledem k různým stádiím rozkladu tam dole musejí některá těla ležet už dost dlouho, možná až dva měsíce. Další jsou tam relativně krátce.“

„Jeden z těch koní byl stále naživu, když se na ně přišlo, že ano?“ zeptal se Johnny Byrne. Byl to mladý novinář na volné noze, který dodával reportáže novinám *Corkman* v Mallow a *Southern Star* v Skibbereenu a také corkskému Rádiu 96 a Red FM. Měl kudrnaté blond vlasy a akné a Katie si říkala, že je příliš mladý na to, aby byl reportér — ačkoli už dvakrát nebo třikrát dal policii tip, díky němuž se podařilo najít mladistvé, kteří utekli z domova, a zatknout dealery prodávající extázi v místních klubech.

„Ano, Johnny, jeden kůň byl stále naživu, ale byl tak vážně zraněný, že musel být utracen.“

„Mohla byste nám říct, kdo ty koně vlastně našel?“ zeptala se Jean.

„To nemůžu. Můžu k tomu říct jen to, že to byli dva nevinní lidé na procházce. Žádali, aby jejich jména zůstala nezveřejněná, a my jejich obavy chápeme. Způsob, jakým se někdo těch nebohých zvířat zbavil, je zjevně trestný, i když je ještě brzy na to, abych vám řekla, co všechno z toho vyplývá.“

„Dovolíte našemu fotografovi, aby slezl dolů na pláž a udělal pár snímků?“ zeptal se Dan Keane, ale bylo to spíše oznámení než otázka.

„Ano, samozřejmě. Čím více se o tom bude psát, tím lépe. I když to nebylo provedeno najednou, shodit téměř dva tucty koní z osmdesátimetrového útesu není něco, co by se dalo udělat úplně nenápadně. Někdo musel něco vidět a to by nám mohlo poskytnout užitečné vodítko.“

„Máte představu o tom, odkud ti koně pocházeli?“ zeptala se Jean.

Katie věděla, že nemá cenu zatajovat, že se jedná o plnokrevníky. Dan Keane byl na dostizích jako doma a hned pozná, o jaké koně se jedná, i když je mnoho těl už v rozkladu. V každém případě by mu okamžitě napověděly jejich podkopy.

„Ještě nevíme, jestli pocházejí z jedné konkrétní stáje nebo z několika různých, ale zatím se nám podařilo zjistit, že jsou to všechno dostihoví plnokrevníci.“

„Dostihoví koně? Všech třiadvacet?“ chtěl vědět Johnny Byrne.

„Jak už jsem vám řekla, neměli jsme ještě příležitost je všechny prohlédnout, ale podle toho, co jsme zatím viděli, se zdá, že do této kategorie spadají všichni.“

„Ale kdo by shodil třiadvacet dostihových koní z útesu? Proboha, proč by to dělal?“

„Je to asi někdo, kdo nechtěl platit za jejich legální utracení, řekl bych,“ vložil se do hovoru Dan Keane. „Nebo někdo, kdo nechce, aby se vědělo, že jsou právě tihle koně mrtví.“

„No, musíme zvážit obě možnosti,“ řekla Katie. „Všichni by měli mít mikročipy, samozřejmě, což by nám mělo pomoci vy-pátrat jejich majitele.“

„Tak tohle bude ještě zajímavé,“ poznamenal Dan Keane. „Jen si představte všechny možné důvody, proč někdo nechce, aby se vědělo, že je závodní kůň mrtvý. Ať už to bude cokoli, můžete si vsadit na to, že jsou za tím peníze, a to velký balík.“

„Na takový závěr je zatím moc brzy,“ upozornila ho Katie. „Nechci zatím nikoho obviňovat, ne dokud nezískáme nějaké věrohodné důkazy o tom, odkud ti koně pocházejí a kdo se jich mohl chtít zbavit a proč. Samozřejmě bychom uvítali informace od každého, kdo by nás mohl navést k odhalení, co se tady stalo. Viděl někdo přepravu mrtvých koní v nějakém pick-upu? Nebo přívěsy na koně, které by mířily k Nohovalskému zálivu? K dispozici je důvěrná linka policie — 1800 666 111. Nikdo se nedozví, že jste nám volali, tím si můžete být jistí.“

„Jak chcete ty koně z pláže vyzvednout?“ zajímal se Johnny.

„Tak to zatím nemám představu,“ připustila Katie. „Předpokládám, že sem budeme muset dostat jeřáb nebo něco takového. Těla převezeme do útulku pro koně v Dromsligu kvůli důkladnému ohledání. Jakmile budu mít víc informací, probehu to s ISPCA a Weatherbys⁴ a s oddělením ministerstva zemědělství, dále pak s oddělením pro dopravu, turismus a sporty a s radou hrabství.“

„A co s Horse Racing Ireland⁵?“

„S těmi samozřejmě také. Ale víc vám říct nemohu — ne kvůli utajení, ale proto, že zatím víc nevím.“

„Jedno se vám musí nechat, paní komisařko,“ poznamenal Dan Keane, zastrčil si zápisník do náprsní kapsy a chňapl po klobouku, který mu odlétal z hlavy. „Nikdy se nebojíte říct pravdu, viďte?“

5

Strážmistryně Ni Nuallánová zabočila k bráně kláštera Bon Sauveur a mezi vysokými kamennými zdmi projela na svažité parkoviště. Vystoupila z auta a vyrazila ke krytému klenutému hlavnímu vchodu. Zatahala za kované madlo od zvonu u dveří a všimla si, že začíná pršet.

Gotický klášter byl šedý a v drobném dešti vypadal ještě pochmurněji. Na vzdáleném konci pozemku stála kaple o šestibokém půdorysu s vějířovitými vitrážovými okny a třípatrová kolej se svažující se břidlicovou střechou. Zahrada byla potemnělá kvůli tisům, skloněným jako hrbáči, z nichž odkapávala dešťová voda.

Uběhla asi minuta, ale ke dveřím stále nikdo nepřicházel. Strážmistryně Ni Nuallánová zatahala za madlo ještě jednou. Žádné zvonění nepostřehla, takže nemohla vědět, jestli ji někdo slyšel.

Už se po madle natahovala potřetí, když zaslechla rychlé šelestivé kroky měkkých podrážek. Dveře se otevřely jen natolik, aby za nimi bylo možné zahlédnout bledý obličej mladé ženy. Měla na sobě bílý řeholnický oděv s bílým závojem a škapulířem, takže v tmavém interiéru kláštera vypadala téměř jako duch.

„Dobrý den, jak se máte,“ pozdravila strážmistryně Ni Nuallánová a zvedla ženě k očím svůj služební průkaz. „Jsem od policie a ráda bych si promluvila s vaší představenou, jestli je to možné.“

„Omlouvám se,“ řekla mladá žena s vadou řeči. „Máme zrovna rozjímání.“

„Mrzí mě, že ji musím vyrušit, ale je to důležité. Myslíte, že byste mi ji mohla zavolat?“

„Ne, ne, nemohu ji rušit.“ Mladá jeptiška se ohlédla, jako by už teď měla obavy, že jí matka představená přijde vyčinit za to, že otevřela dveře a baví se s cizími lidmi v době, kdy by měla tiše rozmlouvat s Bohem.

„Řekněte jí, že jedna bývalá členka vašeho řádu byla zavražděna. Sestra Bridget Healyová. Byla klientkou domu s opatrovnickou službou Mount Hill.“

„Ne! Opravdu?“ mladá žena si přitiskla dlaň na ústa a vytřeštila hnědé oči. Nenosila samozřejmě žádný make-up a obočí neměla vytrhané, ale strážmistryně Ni Nuallánová si všimla, že dívka je atraktivní. Příliš hezká na to, aby byla jeptiška.

„Prosím, sestro,“ naléhala. „Je důležité, abychom našli toho, kdo ji zabil. Pokud je to někdo, kdo má spadené přímo na vaši kongregaci nebo na jeptišky obecně, mohlo by se stát, že jsou ohroženy i další sestry. Dokonce byste mohla být v ohrožení i vy.“

„Tak to byste měla jít dál,“ hlesla mladá jeptiška. „Vezmu vás do kanceláře matky představené O'Dwyerové a pokusím se ji zavolat.“

Otevřela dveře více, aby mohla strážmistryně Ni Nuallánová vejít dál, a poté ji vedla dlouhou vykládanou chodbou s klenutými gotickými okny na jedné straně a zarámovanými rytinami s biblickými výjevy na straně druhé. Zhruba uprostřed chodby stála ve výklenku bronzová socha vyleštěná do vysokého lesku, představující ženu v dlouhých šatech v životní velikosti. Ruce měla rozpažené a oči pozvednuté k nebi.

„Svatá Markéta,“ poznamenala mladá jeptiška, a když procházely kolem sochy, sklonila hlavu, jako by se jednalo o živého člověka.

Kláster byl cítit vařeným zelím a vyčpělým kadidlem. Strážmistryně Ni Nuallánová měla vysoké podpatky, které na parketách chodby hlasitě klapaly. Připadala si ještě více jako vetřelec.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se mladé jeptišky.

„Já? Já jsem sestra Rose — sestra Rose O’Sullivanová.“

„Jste oblečená v bílém — jste novicka?“

„Přesně tak. Dočasný slib budu skládat až za pět měsíců.“

Sestra Rose ji uvedla do čekárny před kanceláří matky představené a strážmistryně Ni Nuallánová byla v pokušení se jí zeptat, co ji do řádu přivedlo. Rozuměla pocitu zodpovědnosti za komunitu. Sama jej cítila také, a silně. Bylo ale možné sloužit komunitě a přesto se cele neoddát Bohu a zůstat cudná a svobodná.

„Posaďte se prosím, já půjdu najít matku O’Dwyerovou,“ oznámila jí sestra Rose.

„Děkuji,“ usmála se strážmistryně Ni Nuallánová. Když ale sestra Rose odešla, nesedla si, nýbrž přistoupila k oknu a vyhlédla ven na záhonky se zeleninou na dvoře kláštera, kde se vypínaly zažloutlé stonky rostlin s otrhanými výhonky. Poté pomalu obešla místnost a prohlížela si fotografie na zdech.

Na všech byly skupinky velmi mladých žen, každé s dítětem v náručí nebo držící jedno za ruku. Na každé straně takové skupinky stály řádové sestry z kongregace Bon Sauveur v černých hábitech. Na každé fotografii byl popisek „Dům sv. Markéty pro matky s dětmi“ a datace. Nejstarší fotografie pocházela z března 1927, nejnovější z dubna 1975.

Strážmistryni Ni Nuallánovou zarazilo, že se na fotografiích nikdo neusmívá; ani jeptišky, ani mladé ženy, dokonce ani malé děti. Všichni měli napjatý pohled plný úzkosti, jako by se právě dozvěděli, že se jim má rozpadnout celý svět.

Pomalů přecházela od jedné fotografie k druhé a pocítila náhlý smutek. Byl o to silnější, že žádné z mladých žen, které se na ni tak utrápeně dívaly, nemohla pomoci. I pokud by byly ještě naživu, jejich děti budou dospělé nebo také po smrti.

„Přišla jste prý s tragickou zprávou,“ ozval se za ní tichý přísný hlas.

Strážmistryně Ni Nuallánová se otočila k matce O'Dwyerové, která stála mezi dveřmi a možná ji odtamtud už chvíli pozorovala.

„Ano,“ přikývla Kyna. „Obávám se, že ano.“

„A vy jste...“

„Strážmistryně Ni Nuallánová z policejní stanice na Anglesea Street.“

Matka O'Dwyerová byla tak drobná žena, že sama téměř vypadala jako náboženská soška. Měla na sobě stejný černý hábit a černý škapulíř jako jeptišky na fotografiích, kolem krku jí navíc visel medailon s portrétem světice se smutným výrazem. Na nose jí seděly brýle bez obrouček, v nichž se odráželo zimní světlo z okna, takže vypadala jako slepá. Kulatému ledému obličejí dominoval trojúhelníkový nos trochu zdvižený nahoru, jako gnómon slunečních hodin, a u pravé nosní dírky se skvěla velká bradavice.

„Sestra Rose říkala, že byla sestra Bridget Healyová nalezena zavražděná.“

„Ano. Moc mě mrzí, že jsem vám přinesla takovou zprávu. Chtěli bychom vám vyjádřit upřímnou soustrast.“

„Pojďte radši ke mně do kanceláře,“ řekla matka O'Dwyerová suše. Podezřívavě se rozhlédla po fotografiích na stěnách, jako kdyby nechtěla, aby ty mladé ženy a děti slyšely, co se strážmistryně chystá říci.

Otevřela dveře k sobě do kanceláře a pokynula strážmistryni Ni Nuallánové, aby vešla dovnitř. Následovala ji a tiše a rozhodně za sebou zavřela dveře.

Kancelář byla malá, vydýchaná a páchla kůží a vyčpělým *potpourri*. Jedna knihovna byla až po strop zaplněná knihami, převážně náboženskými. Na protější straně visela zarámovaná rytina svatě vypadající ženy s rozpřaženýma rukama a pohledem extaticky upřeným do nebe. Vedle ní držel nahý cherubín dřevěný kříž a jeho cudnost zajišťoval pruh stočené látky, který zrovna příhodně letěl kolem.

„Strážmistryně, prosím, posaďte se,“ pobídla ji matka O'Dwyerová a sama se posadila za svůj kůží potažený stůl. Strážmistryně Ni Nuallánová se usadila do nízkého křesla s vysokými područkami, kde se cítila, jako by dřepěla na kbelíku.

Matka O'Dwyerová významně a pečlivě zavřela modlitební knihu ležící na stole a prázdný šálek postavila k jeho okraji. Znechuceně mlaskla jazykem, jako by ji pohoršilo, že některá z novicек už prázdný hrneček neodnesla.

„Snad byste mě mohla obeznámit s okolnostmi skonu sestry Bridget,“ řekla.

„Byla nalezena mrtvá ve své posteli dnes ráno asi ve čtvrt na osm,“ začala strážmistryně Ni Nuallánová. „Náš hlavní technik se domnívá, že byla udušena, pravděpodobně svým vlastním polštářem. Samozřejmě proběhne pitva.“

Matka O'Dwyerová se dvakrát pokřižovala. „To je hrozné. Prostě hrozné. Máte nějakou představu o tom, kdo by tak strašlivý čin udělal?“

„Na to je zatím ještě brzy, v tuto chvíli zatím žádné podezřelé nemáme. Něco na její vraždě je ale nezvyklé a mysleli jsme si, že byste nám mohla poskytnout nějaké vodítko. To je i jeden z důvodů, proč jsem za vámi přišla.“

„Co tím myslíte, ‚nezvyklé‘? To, že někdo někomu vezme život, který je posvátný, se přece nikdy nedá považovat za ‚obvyklé‘.“

„To ne, samozřejmě že ne. Ale v tomto případě to bylo ne-
zvyklé, ať se na to díváte jakkoli. Nejdřív bych se vás, matko
představená, chtěla zeptat, jak dlouho jste tady působila se
sestrou Bridget zároveň.“

„Jak dlouho...“ zamyslela se matka O'Dwyerová. „Já jsem se
stala uchazečkou v roce 1973, když mi bylo dvacet šest. Sestra
Bridget odešla v roce 1994, když jí bylo šedesát dva let, kvůli
zdravotnímu stavu. Takže to je kolik? Jednadvacet let.“

„A jak jste spolu vycházely?“

„To je velmi zvláštní otázka, strážmistryně. Všechny sestry
v této komunitě spolu ‚vycházejí‘, jak říkáte. Povolal nás Bůh
a musíme spolu všechny ‚vycházet‘, abychom splnily svoji sva-
tou povinnost.“

„A kolik sester je tu teď?“ zeptala se strážmistryně Ni Nual-
lánová.

„Teď celkem třináct. Když tu byla sestra Bridget, bylo nás
víc — když jsem přistoupila já, tak dvacet jedna. Ale vzhle-
dem k tomu, že už neposkytujeme ubytování svobodným mat-
kám a jejich dětem, není třeba tolika sester jako dřív. Navíc se
v dnešní době, i když je to smutné, stále méně mladých žen
cítí být Ježíšem povoláno. Žijeme v extrémně nemorální době,
je mi líto, že to tak musím říct. Já z toho viním ten interweb.
Twitter je Satanova nástěnka. To a také sprosté chování. Alko-
hol v ulicích. Promiskuita. Dívky už nemají žádné dekorum.“

„Řekla byste, že jste si byly se sestrou Bridget blízké?“

Matka O'Dwyerová si sundala brýle. Na levé oko trochu
šilhala, a tak si strážmistryně Ni Nuallánová nebyla jistá, jestli
se dívá přímo na ni, nebo ne. „‚Blízké‘ není slovo, které bych

použila,“ odvětila. „Sestra Bridget byla samozřejmě starší než já, navíc byla velmi uzavřená. Nejbližší vztah měla s Bohem. Měla ráda, když se věci dělaly určitý způsobem, zvlášť když byla asistentka matky představené, matka Kellyová, nemocná a sestra Bridget dočasně převzala její povinnosti. Byla extrémně — dalo by se říct — puntičkářská.“

„A rozčilovalo to někoho? Nemyslím tím nutně vás. Nebyl tu někdo jiný, o kom by bylo možné si myslet, že mu její chování vadilo?“

„Jak už jsem vám řekla, strážmistryně, v této kongregaci spolu všechny vycházíme. Je to naše poslání.“

„To není přesně odpověď na to, na co jsem se vás ptala, matka představená. Vycházet s lidmi znamená, že je tolerujete a máte pusu zavřenou, i když vás rozhněvají. Byly jste tu ve velmi uzavřeném prostředí — jednadvacet žen různého věku žilo jedna vedle druhé. Jestli se nemýlím, nesměly jste tehdy v noci vůbec ven — musely jste být zpátky v klášteře do setmění. Nejen to, byl tu navíc stres, když jste se staraly o svobodné matky a jejich děti. Nevěřím vám, že jste si nikdy nelezly na nervy. Možná vás povolal Bůh, ale pořád jste lidé, a víc než to, jste ženy.“

Matka O'Dwyerová si nasadila brýle na špičatý nos a stiskla rty, ale její nedostatečná odezva potvrdila strážmistryni Ni Nuallánové myšlenku, že alespoň nějaké sestry v klášteře považovaly sestru Bridget za panovačnou — „povýšeneckou“, jak to vyjádřila Nevina Cormacková.

„Říkala jste, že na její smrti bylo něco nezvyklého,“ připomněla matka O'Dwyerová.

„Ano. Byla sexuálně napadena.“

Matka O'Dwyerová se znovu pokřížovala. „Byla znásilněná? Drahá Maria, Matko Boží! Po třiaosmdesáti letech, kdy kvůli našemu Pánu zůstávala čistá!“

„Ještě to nevíme jistě. Musíme počkat na výsledek pitvy. Ale byla sexuálně napadena náboženskou soškou. Ta soška v ní zůstala.“

„Náboženskou soškou? Jakou?“

„Neposkvrněné srdce Panny Marie.“ Strážmistryně Ni Nuallánová roztáhla dlaně asi třicet centimetrů od sebe. „Byla asi takhle velká.“

„Ach, Bože, je mi z toho úplně mdlo,“ vydechla matka O'Dwyerová. „Neposkvrněné srdce Panny Marie byla soška, kterou měla sestra Bridget na okenním parapetu ve svém pokoji, a vždy se k ní obracela při modlitbách a rozjímání. Byla oddaná vnitřnímu životu Naší Paní, jejím ctnostem a skrytým nedokonalostem a její dokonalé lásce k jejímu synovi Ježíši Kristu.“

„Takže tato konkrétní soška pro ni byla důležitá?“

„Důležitá? Byla pro ni všechno. Navzdory všem ranám, které utrhlo srdce Naší Paní, její láska nikdy nepolevila. Byla to právě vnitřní síla Naší Paní, která sestře Bridget pomohla pochopit, že i ona sama se může celým srdcem oddat Bohu. Pokud mi rozumíte.“

„Samozřejmě,“ přikývla strážmistryně Ni Nuallánová. Pochopila myšlenku toho, co se jí matka O'Dwyerová snažila vysvětlit, ačkoli jí to, co se katechismu týkalo, nemyslelo úplně nejrychleji. Když jí bylo šest, její první pokus na otázku: „Kdo mě stvořil?“ bylo: „Maminka a táta.“ Ale v případě sestry Bridget to nebylo neposkvrněné srdce Panny Marie, co ji zaujalo. Bylo pravděpodobné, že ji její vrah znal dost dobře na to, aby její tělo zneuctil právě tou soškou, kterou považovala za nejposvátnější.

„Nerada bych na vás nějak tlačila,“ řekla po chvíli, „ale jste si naprosto jistá, že v klášteře nebyl v době, kdy tu sestra Bridget působila, nikdo, kdo by ji otevřeně nesnášel? Nemusela to

být jiná sestra, ale kněz, který vás přijel navštívit, nebo někdo z veřejnosti, o koho pečovala. Nebo i některá z těch svobodných matek.“

Matka O'Dwyerová vstala a obešla svůj pracovní stůl. Došla až k rytině extatické ženy a cherubína s křížem. „Víte, kdo je tohle, strážmistryně? Tohle je svatá Markéta Kortonská při jednom ze svých častých rozhovorů s Ježíšem. Je to patronka svobodných matek a ochránkyně nemanželských dětí, narozených i nenarozených, a neustále je ochraňuje před zlým, i dnes. Je to proto, že byla sama svobodnou matkou a ve svých mladých letech často podléhala pokušením těla.“

Začala se však kát, a když ji její otec odmítl pustit zpátky do domu, odešla do Kortony, aby se tam starala o ženy, jako byla ona sama, bez mzdy, a tak žila o chlebu a o vodě. Její obětavé službě těm, které morálně sešly na scestí, nešlo nic vytknout, byla proto prohlášena za svatou. Sestra Bridget byla stejná. Byla-li její slova ostrá, tak jen proto, že mluvila v nejlepším zájmu mladých žen a jejich dětí.

Nepovažuji za možné, že by jakýkoli člen naší kongregace sestře Bridget nějak ublížil, ani žádná z těch mladých žen, o které se sestra Bridget starala. To je všechno, co vám k tomu mohu říct.“

„Určitě jsou tady další sestry, které sestru Bridget znaly,“ naléhala strážmistryně Ni Nuallánová. „Mohla bych si s nimi také promluvit?“

„Všechny právě rozjímají, obávám se — stejně jako jsem rozjímala já. Budu se muset vrátit. Možná byste se mohla zastavit později dnes večer, až budeme po večeři. V sedm třicet by se nám to hodilo nejvíc.“

„Dobře tedy,“ souhlasila strážmistryně Ni Nuallánová. Vstala a urovnala si sukni. „Asi s sebou vezmu ještě někoho, pokud vám to nevadí, abychom to všechno zvládli rychleji.“

„To je v pořádku,“ souhlasila matka O'Dwyerová. „Jsem si ale jistá, že marníte čas. Od každé z nich uslyšíte totéž co ode mě. Jsme komunita žen, které svůj život odevzdaly Bohu a pomoci nešťastným lidem, kteří si z nějakého důvodu neumějí pomoci sami. Vycházíme tu spolu dobře. To je také jeden z důvodů, proč nám říkají ‚sestry‘. Sestry Ježíše Krista, sestry jedna druhé.“

Matka O'Dwyerová otevřela dveře a strážmistryně Ni Nualánová vyšla do předpokoje. Zhluboka se nadechla. V pracovně bylo tak vydýcháno a pach kůže tam čpěl tak silně, že se o ni pokoušel záchvat klaustrofobie.

Sestra Rose ve svém bílém hábitu novicky seděla venku. Vstala, hned jak ji matka O'Dwyerová oslovila. „Doufám, že jsem zodpověděla všechny vaše otázky, strážmistryně. Nedějte si s touto kongregací starosti. Sestra Rose vás vyprovodí ven. Bůh s vámi.“

„Děkuji, i s vámi,“ odvětila strážmistryně Ni Nuallánová a následovala sestru Rose chodbou ke vstupním dveřím. Když stály venku pod krytým vchodem, sestra Rose se nervózně ohlédla a přivřela za sebou dveře, až byly otevřené jen na skulinku.

„Nevím, jestli bych vám tohle měla ukazovat,“ zašišlala.

„Promiňte, co?“

„Tohle,“ řekla sestra Rose. Sáhla pod svůj škapulír a vytáhla světle modrý kapesník složený do trojúhelníku. Znovu se ohlédla za sebe a poté se rozhlédla i doleva a doprava a přes mokré, lesknoucí se parkoviště. Když se ujistila, že je nikdo nesleduje, položila si kapesník do dlaně a opatrně ho rozbalila.

Ležel na něm zahnutý kus kosti, jen o kousek delší než tři centimetry. Jeden jeho konec byl zabarvený, jako by ho někdo louhoval v čaji. Na druhém konci byly tři malé zoubky.

„Kde jste to našla?“ zeptala se strážmistryně Ni Nuallánová. Vytáhla z kapsy kabátu pomačkané latexové rukavice a jednu si navlékla na pravou ruku. Opatrně vzala kost mezi palec a ukazováček.

„Vzadu v zahradě,“ špitla sestra Rose. „Plela jsem záhon a našla jsem to tam trčet z hlíny.“

„A kdy to bylo?“

„Asi před šesti týdny. Nevěděla jsem, komu to mám říct. Ukázala jsem to sestře Brendě a zeptala se jí, jestli mám zajít za matkou představenou, ale říkala, že radši ne. Prý to mám radši hodit do koše a zapomenout na to, že jsem to našla. Že by prý pak byla spousta potíží, a mohli by klášter dokonce zavřít.“

Strážmistryně Ni Nuallánová otáčela kouskem kosti v prstech. „A proč jste to nehodila do koše?“ zeptala se.

„Protože to je kousek dětské dolní čelisti, nebo ne? Sestra Brenda říkala, že by to mohlo být nějakého psa, ale ve škole jsem mělaologii a vím, že psí to není.“

„Řekla bych, že máte pravdu,“ řekla strážmistryně Ni Nuallánová. „Je to dětská dolní čelist a tohle jsou mléčné zuby. Jestli jste to měla někomu ukázat, pak právě nám.“

V tu chvíli za sebou v klášterní chodbě uslyšely kroky. Sestra Rose se otočila a panicky sepjala ruce.

„Prosím, neříkejte matce O'Dwyerové, že jsem vám to dala! Prosím! Chtěla jsem sem už od školy, chtěla jsem jít do kláštera! Jestli zjistí, co jsem udělala, vyhodí mě! Pravděpodobně mě nechá exkomunikovat!“

Strážmistryně Ni Nuallánová vložila kousek kosti do levé latexové rukavice a zavázala ji na uzel, aby ho neztratila. Poté sestře Rose chlácholivě položila ruku na rameno. „Nebojte se. Nemusíme říkat, od koho to máme. Budeme to ale muset